EDITORIAL

En el primer semestre de 1990 apareixia el, fins avui, darrer número d'*Arxiu d'Etnografia de Catalunya*. Fins aleshores, la revista havia pogut mantenir amb certa regularitat el seu contacte amb els lectors, acostumats ja a la irregularitat amb que les revistes d'antropologia del nostre país posen de manifest la seva condició de productes amateurs, amb una migrada base financera. Després, una sèrie d'esdeveniments de tot ordre han endarrerit la seva continuïtat.

En aquest període es va constituir, el 1990, la nova Universitat Rovira i Virgili a Tarragona; després de moltes incomprensions i dificultats es va aprovar una nova llicenciatura d'Antropologia Social i Cultural, que s'ha posat en marxa l'octubre de 1993; hem mantingut el nostre programa de Doctorat en Antropologia Urbana, i a l'estiu de 1993 es va constituir el nou Departament d'Antropologia Social i Filosofia a la URV; hem obert també enguany uns Diploma de Postgrau d'Estudis Africans aprofitant la incorporació del Prof. Lluís Mallart Guimerà a la nostra institució a través d'un programa propi i, per primera vegada després de dotze anys de funcionament, l'*Arxiu d'Etnografia de Catalunya* ha rebut una substancial subvenció per a la catalogació dels seus fons de la D.G. del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya. Tot això ha costat innombrables gestions, incomprensions, portes tancades, telèfons amb la sempiterna cantilena del "està reunit"; i s'ha hagut de fer, com sempre, sense mes suport que la migrada plantilla de Tarragona, amb la col.laboració, d'agrair, d'estudiants i postgraduats, i combinant-ho tot amb el desenvolupament de recerca, amb la participació en docència forana, i sense perdre mai la nostra presència dins el conjunt de l'antropologia del país. A tot això, s'hi han afegit desgràcies personals, per fer-ho mes difícil per a tots.

Tot això vol, més que justificar, explicar per què creiem que els nostres lectors i els nostres subscriptors fidels podran comprendre i comprendre'ns. L'*Arxiu*, en aquest període, ha anat quedant relegat, en la mesura que tot aquest conjunt d'esdeveniments deixaven a segon pla les possibilitats de tirar endavant la revista fins que tots els contenciosos pendants s'acabessin. Resulta, *Arxiu* torna a batallar, convertida necessàriament en el porta veu de la nova institució, però oberta com sempre a les aportacions de tothom. Es per això que avui apareixen els números vuit (1990-91) i nou (1992-93) i durant el 1994 sortirà el número deu.

No vol dir, això, que la provisionalitat i el voluntarisme hagin desaparegut. Som en el camí de fer-ho, però ara en un context que possibilita, a curt termini, canvis substancials en el suport logístic i financer de la revista. Esperem ben aviat poder-vos explicar quin serà el seu marc. Mentrestant, *Arxiu* ha fet dotze anys i ja ha batut el modest rècord de permanència en les revistes d'antropologia nascudes en els darrers vint anys en aquest país.

El Consell de Redacció